

Arkana : tankebilder /

Nyberg, Beda,

81 A Br. 1900 Arkana

ARKANA

Vitt. So.

(Bn)

o

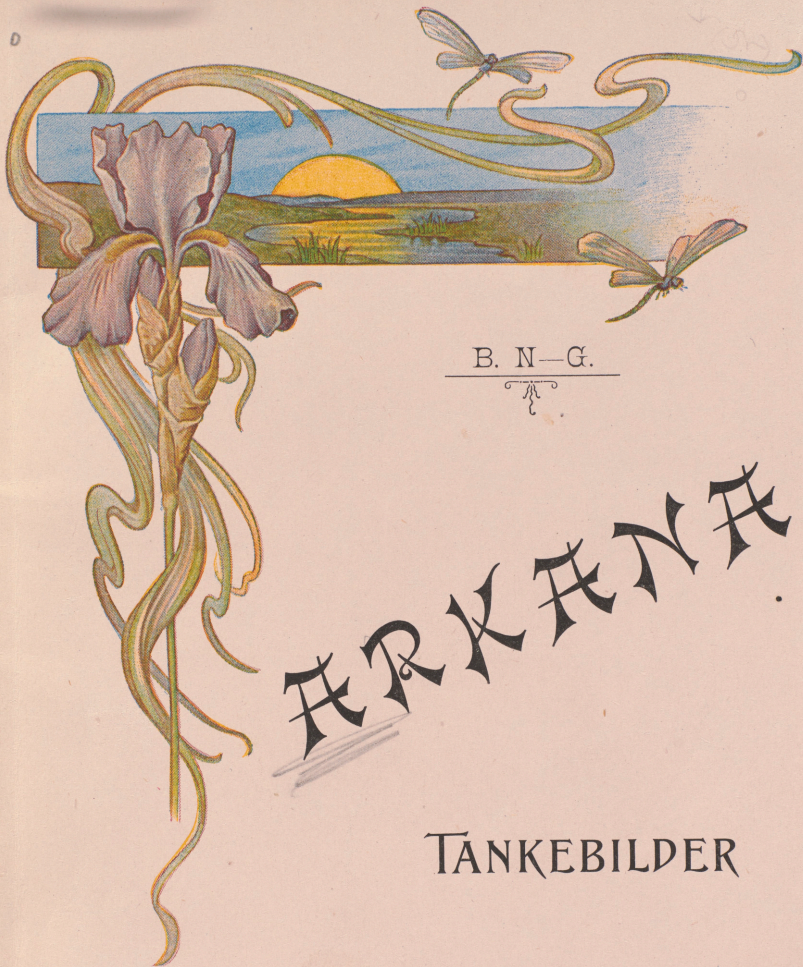
1900

Lulu^o
1900

Kungl. biblioteket

0 0000 000106591

B. N-G.

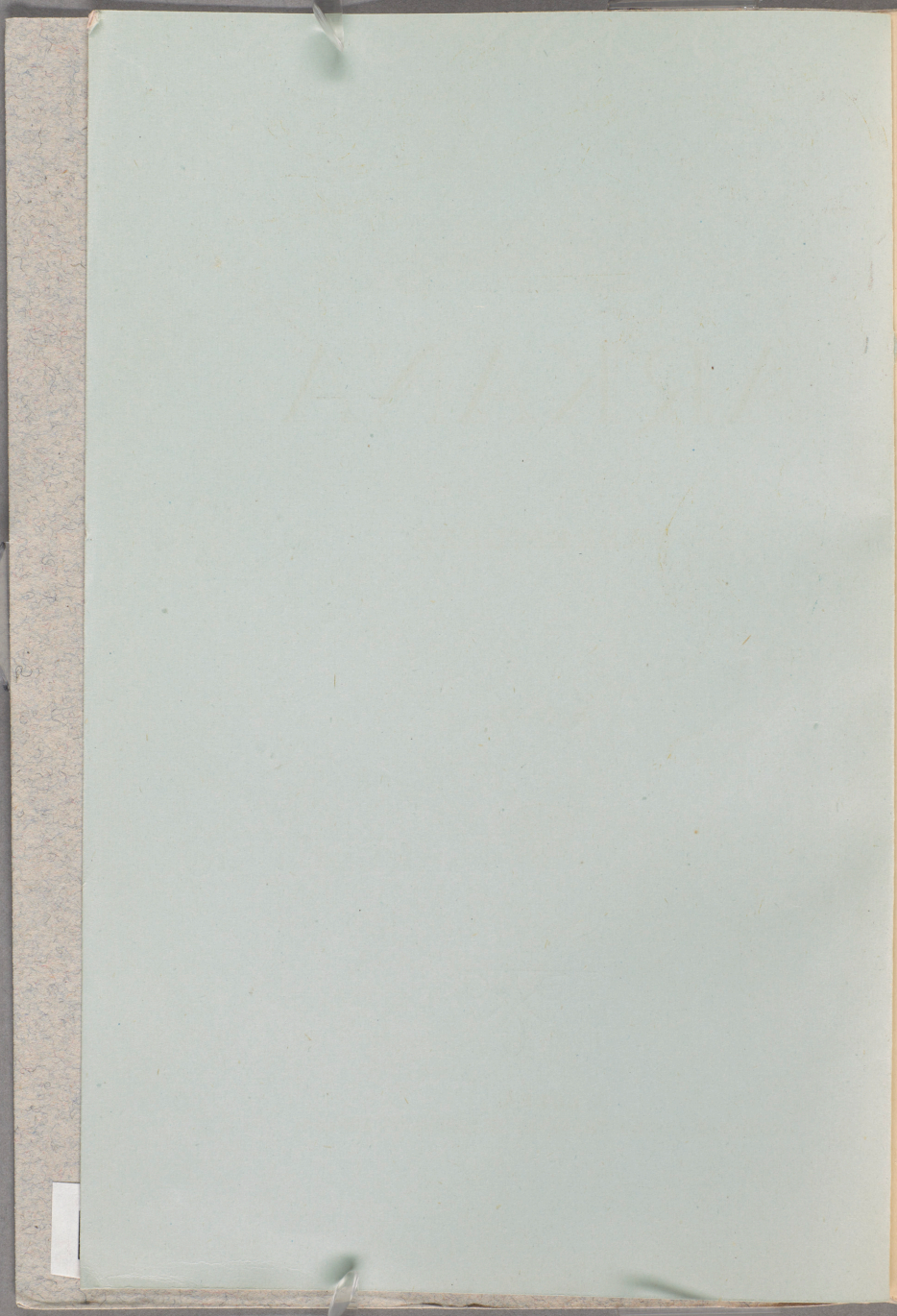

ÆRKÆNÆ

TANKEBILDER

1900.

ARKANA

TANKEBILDER

af

B. N—G.

LULEÅ,
NORRBOTTENS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAGS FÖRLAG.

ARKANA

TANKBILDER

H. N. O.

Luleå,

tryckt hos Norrbottens Boktryckeri-Aktiebolag,

1900.

Några små blomster, plockade vid allfarts
väg, öfverlemnas härmed åt den förstående
emottagaren. De framträda ej med några som
helst anspråk, nöjda blott om de gifva en
liten bild från det rika lif, som födes med de
teosofiska sanningarne.

Utgifvaren.

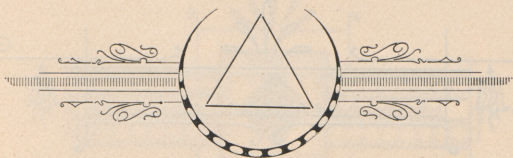

Upplysningar om den svenska
statens förhållande till
den svenska kyrkan
och den svenska
statens förhållande
till den svenska
kyrkan

Upplysningar

1881

Upplysningar om den svenska
statens förhållande till
den svenska kyrkan
och den svenska
statens förhållande
till den svenska
kyrkan
1881

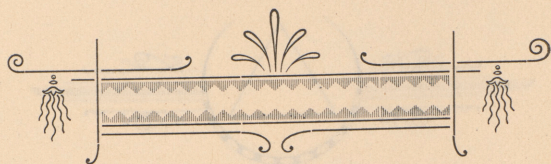
Min vän, du, som i dig känner detta något, som hviskar om höghet, om sublimitet, och som drifver dig att söka det högsta, det, inför hvilket allt annat, vore det än så stort och skönt, försvinner såsom dimmorna svinna till intet för solen, dig ägnas denna bok.

Vare den dig välkommen. Det är din egen egendom, du, hvars hjärta brinner för det eviga, för det onämnbara, hvilket olika tider gifvit olika namn och som vi kristna benämna — Gud

Sökande, älskande själ, du skall fatta och förstå, allenast du, ty den, hvars sinne är af jorden, skall ej se väsendet, utan blott formen. Den oupplyste ser blott bilden, den upplyste ser idéen framskimra genom denna.

Kritikens pilar beröra icke väsendet. De kunna blott träffa den omhöljande formen.

Broder, dig gifves bilderna som en hälsning. Och om du med heligt allvar läser i dem, skall du förvisso känna, att det är din egen innersta ande som talar till dig ur dem.

ISIS.

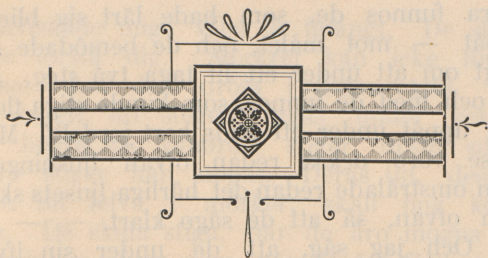

Förtviflande och spörjande dröjde människan inför den beslöjade Sanningen. Men hon, den gudomliga, stod alltjämt orörlig, obeveklig.

»Visa mig ditt anlete», bad människan med innerlig längtan. »Har du mod», frågade en allvarlig stämman, »har du mod att blicka sanningen i ansigtet med fara att förlora allt, ja, ditt eget lif?» »Ja», ljöd människans fasta, lugna stämman, »mitt lif gifver jag, blott jag får skåda dig.»

Men alltjämt stod gudinnan orörlig. »Ännu något», hviskade hon med stilla röst »älskar du mig? Älskar du mig för min egen skull?» — »Den tid är förbi», svarade människan med trött stämman, »då jag ville fånga ljusets strålar för att lysa själf med dem. Jag begär intet annat än att blott få se dig, älskade!»

Då fälde Sanningen slöjan och med det samma sjönk människan tillintetgjord ned. — En stämman tonade genom rymden: »Den, som mister sitt lif för min skull, han skall vinna det!»

HIMLASTEGEN.

Jag såg en syn. En stege, en himlastege såg jag, hvars ena ända tycktes mig stå på jorden, medan den andra förlorade sig i oändligheten. Bred var himlastegen och skinande hvit. Men dunkel bredde sig kring den närmast jorden. En ljusning genombröt dunklet, och klarare och klarare blef det ju högre jag blickade upp, tills solglöd och silfverglans däruppe — långt borta — bländade mina ögon.

Och oräkneliga voro de, som vandrade uppför himlastegen. Jag frågade mig själf: »Hvart bär denna stege?» En röst svarade: »Det är bryggan emellan jorden och himlen. Den visar själarnas olika tillstånd. Det är vägen till Gud» Och jag erfor, att jag skådade en stor hemlighet.

Jag blickade på dem, som steg för steg gingo uppför himlabryggan. Och det vardt mig sagdt, att från ett steg till ett annat erfordrades ett människolif. Men bland denna

skara funnos de, som hade lärt sig blicka uppåt — mot målet, och de bemödade sig ifrigt om att under ett lif taga två steg. Ja, till och med de funnos, som kunde stiga flere steg uppåt under ett enda kort jordelif. Men desse voro också redan ofvan ljusningen. Dem omstrålade redan det härliga ljusets sken från ofvan, så att de sågo klart. — — —

Och jag såg, att de under sin ifver blifvit bleka, och att lidandet hade pröfvat dem. Törnekronan hade sårat deras hjässor, men jag såg det oändliga ljuset skimra i blod-dropparne, såg det glimra i tårarne, och — hvilket var förunderligt vackert — jag såg, att ljuset också genomträngt dem så, att det nu lyste ur deras ögon och bildade gloria kring deras hufvuden. Jag följde dem med blicken, desse modige vandrare mot ljuset. Jag gladdes med dem, ty jag visste, att de voro medvetna om målet. De sågo ju ständigt uppåt. Dem omflödade ju ljuset.

Med en suck såg jag nedåt igen. Ack, huru stor var icke skaran på de nedre stegen! Huru få i jämförelse med alla desse voro ej de *medvetne* vandrarene där uppe. »Arma själar i dunkel och mörker, I kunnen icke se eder väg», hviskade jag upprörd. »Intet ljus omstrålar er från ofvan. Stapplande, drömmande, okunnige om hvart eder väg bär tagen I steg för steg, dröjande, stannande! — — Slumpen tyckes leda eder —!» Och jag ville tillropa dem, där de voro, att högre upp fanns ljus, blott de ville bemöda sig om att skynda dit, att icke dröja så. De skulle nog då blifva medvetna, lugnare, desse arme varelser i det svarta mörkret. Men en röst

tillhviskade mig: »Det är fäfängt. De skola icke förstå dig. Mörkret kan icke förstå ljuset. Låt dem dröja i deras värld. Så är lagen, att stegen tagas under sekler. Ju högre en vandrare stiger, desto snabbare stiger han uppåt. Deras tid, desses, som nu lefva i mörker, skall nog komma. De skola stiga, när de äro mogna för ljusningen ofvan dem, när de äro färdige att lämna dunklet. Fördes de, innan tiden därtill vore inne, från detta mörker i ljus, skulle de intet se, ännu mindre än förr. Ljuset skulle blända dem. De skulle alldeles mista sin syn, ja, de skulle kanske dö. Ingen utveckling funnes då mera för dem. Nu lefva de åtminstone sitt mörka, okunniga lif. Se, fröet i jorden bär trädet inom sig. — Hör, huru de stoja!»

Det lät som ett brusande haf, när stormen är öfver det. Jag darrade af fasa. — Långsamt, långsamt genom tiderna såg jag denna krälände hop stiga uppåt, så långsamt, att det syntes mig nästan som om någon ville, att så skedde. Då och då hördes ett doft fall, ett fruktansvärdt sällsamt ljud genom larmet. Det isade mitt blod. Hvad var då detta? »En själ som dör», var svaret, »en gnista, som slocknade, en, som föll i afgrunden.»

De, som voro i ljusningen, syntes mig vara de, hvilka tviflen ej någonsin gnagde, tviflen om att nå dit upp. Deras syn var ännu ej stark nog att kunna genomtränga dimmorna, som skymde ljuset. De hade ej ännu lärt sig att blicka uppåt. Intet ljus kunde ju ofvanifrån genomtränga mörkrets digra moln, bland hvilka de nyss dvalts. Men tiden skulle lära dem.

Dimmorna i ljusningens värld skymde ju ännu ljuset, dock ej så fullt som i mörkrets värld. Deraf tviflet, grubblandet. Fåfängt hade varit att tillropa någon af desse vandrare att se uppåt. De skulle ej för dimmorna ha sett ljuset.

Som kometen, hvilken hastigast rör sig i sin bana närmast solen, så var det ock med själarne närmast himlaljuset däruppe. De drogos med obeskriflig makt till urhärden, och denna makt, detta närmande, blef kraftigare, lifligare ju närmare de kommo denna. O, så lysande de sväfvade däruppe, de, som hunnit så högt. Deras kroppar hade blifvit nästan eteriska genom den gudomliga eldens ständiga påverkan. Slagget förtärdes mer och mer. Snart fanns blott det af dem kvar, som jag i hvarje vandrares bröst såg skimra såsom en gyllene liten gnista. Men denna gnista var nu hos dem blifven en klar eld, och denna eld åträdde att förena sig med ljushafvet, den gudomliga eldhärden. Disse däruppe i skimrande guld förtärdes så af ljushafvets vågor, af eldhärdens lågor.

Jag hörde dessa sjäalars lif återljuda liksom borttonande ackorder. Och man sade mig, att deras mål var — Tystnad.

Medan jag med blicken sökte urskilja dessa strålände väsen, som flammade till slut som det oändliga Ljuset själf, ja, voro i själfva verket detta, så att intet af deras förra jag var kvar, utbrast jag spörjande och förvånad: »Finnas de då icke mer?» — då rösten, den tysta inre rösten, åter svarade mig: »De hafva nått Lifvet. De lefva därför icke mera sina egna personliga lif. Deras jag har svunnit för Jaget i ousäglig frid och sällhet Skåda och

se, huru »gnistan ingått i Elden. Alla desse vandrars rätta jag är den lilla gnistan med sin låga i deras bröst. Och himlastegen finnes till, emedan gnistan vill till elden, strålen till ljushärden, därifrån hon kommit, och då hon en gång så att säga »fattat eld», är till hemmet icke lång väg kvar. Då falla de höljen snart af, som omhöljt henne. De brännas till aska vid Lifvets tröskel, och den efterlångtade friheten är nådd. Medveten sällhet, som är sannt lif, är vunnen.»

Jag blickade med utesäglig helig bäfvan utöfver denna stigande skara. Med sällsam glädje såg jag i enhvar den lilla gnistan, glimman, stjärnan, som förde vandraren upp till Gud. När jag såg denna gnista hos några hafva vuxit till låga, då visste jag, att himmelsglorian snart skulle vara deras.

Ack, när jag såg dit ned i mörkret, i dimmornas rike, då krymte mitt hjärta liksom samman af sorg, ty där nere vid jorden såg jag knappt några gnistor glimma alls. Slumrande lågo de och glödde, så svagt, att det nästan var som en döende flämtning i den okunniges bröst.

Men, de funnos där likväl. Jag såg ju tecken därtill. Enstaka voro dock i denna krälände hop, som i sitt inre ej mera buro denna gudomliga gnista. Mörka som dunklet omkring dem voro deras hjärtan. Jag förundrade mig ej, då jag ej såg dem göra försök att stiga, utan förblifva där de voro i långa tider, tills de en gång stego ned, och man ej mera hörde eller såg något af dem. Det sades mig, att desse voro de, som förverkat lifvets

gåfva. De föllo omsider ned i afgrunden vid stegens fot.

O, huru många lif och hvilka tidrymder erfordrades ej för att komma uppför denna stege! Hvarje steg var ett plan, en värld för sig, och hvarje sådan värld eller rättare sagdt tillstånd — ity att »tillstånd» och »värld» i grund äro ett och detsamma — ägde sin egen natur. Sällsamma faror såg jag hota vandrarne på vissa högre plan. De voro ej, desse varelser, komma högt nog att ständigt blicka uppåt. Deras vana att blicka ned hade ej ännu helt vikit från dem, och de sågo då, huru under dem hopen krälade i mörker. De kände sig därmed stolta att hafva höjt sig öfver den djupt okunniga mängden, och de kunde ej motstå en känsla af tillfredsställelse vid jämförelse med de andre. Ack, de hade glömt, att andre på högre plan sågo ned till dem med smärta och medlidsamhet liksom man ser till en lägre stående. Nöjde dröjde de så längre än nödigt var på detta plan och märkte ej, hurusom flere af de föraktade stego framom dem.

Det är farligt att se, då hjärtat ännu är blindt.

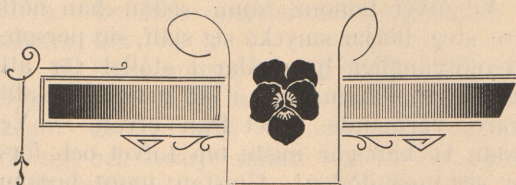
Jag såg, huru hos desse »stillastående» gnistan minskade sin glans, ja, det kunde hända, och hände ofta, att desse vandrare måste taga sitt steg nedåt i stället för uppåt, och jag sörjde öfver, att Lifvet i hjärtat skulle tvina genom vandrarnes omogenhet och inbilskheter.

Ve öfver den, som icke förnam gnistans maning, den inre stilla rösten; som icke kände sitt sanna rätta Jag, sitt väsens grund!

Ve öfver honom, som, sedan han nått högre steg, börjar smycka sig själf, sin person, med oförgängliga ljusstrålar i stället för att låta gnistan flamma upp i eld genom det allt klarare, värmande ljuset från ofvan. — Ve honom, ty han går miste om Lifvet och för- enar sig med döden! Gnistan inom honom skall mista sin förr så vackra glans och klar- het, gnistan, som är hans eget innersta Själf, det, med hvilket han genom själsstyrka och högsta mannakraft borde sträfva efter att förena sig, det, som han helt borde söka uppgå i. Den gudomliga gnistan i männi- skans bröst är det enda väsendtliga hos henne. Allt annat är illusion, är blott en svinnande omklädnad för det inre eviga ljuset. Den, som genom denna Betlehemsstjärna lyckats nå närmare urljuset, vakte sig att taga him- melens strålar blott för att kläda *sig* med. »All synd varder människorna förlåten, utom synden mot den Helige Ande.» Icke klädna- den, utan väsendet, som af klädningen omhöl- jes, har makten och äran och härligheten.

Ve, tusenfaldt ve öfver den tunga kläd- nad, som förkväfver gnistan som vill till sitt hem igen, till urljuset! Denna »klädnad» är »demonen på vägen», som vill döda och kväfva. Hell åter dig, du klara själ, som behärskar demonen! Hell dig, ty du kän- ner dig själf, du, som stigit ur dimmornas rike och lyss till den inre rösten! — —

Synen var försvunnen, men dess san- ning låg djupt och fast för alltid i mitt hjärta, sanningen om mörkrets, dimmornas och lju- sets värld.

ELDEN OCH DJURET.

Och jag såg på dig, och jag visste, att du skulle dö i eld, och mitt hjerta kände kärlek för dig. Men du åter, du, som jag på skumma stigar mötte, du, anade jag, skulle dö för ett vildt djur.

Och jag såg, att I begge vandrare skydde hvarandra, liksom djuret skyr elden.

O, du kära, som flamman skall tära och elden förbränna, jag visste hvad jag visste, ty jag såg ju gnistan i dig. Men du, mörka barn, på vilsna stigar, jag ser, huru djuret förintar dig en dag, ser det vilda djuret långsamt förtära dig och så — finnes du ej mer.

Undrande blickar jag in i elden, som förtär min älskade, och blickar åter häpen dit bort till det vilda djuret som dödar.

En fråga ställer jag till oändligheten och får detta svar:

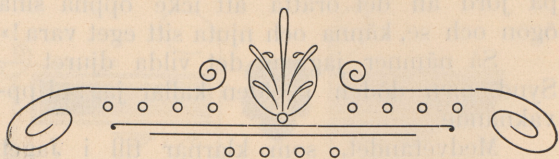
»Det eviga Lifvet allena är Jaget. Ve det medvetenhetsfrö, som förintar sig själf, ty det gifves ingen annan synd i himmel och

på jord än det orätta att icke öppna sina ögon och se, känna och njuta sitt eget vara!»

Så nämner jag nu det vilda djuret — Synd, men döden i elden kallar jag: Uppvaknande.

Medvetandet, som klarnar till i Jaget själf, är ju lagen, ordningen, harmonien. Derföre synes mig, då jag ser djuret döda, som såge jag i Alltet ett — misstag. Men, hvad i dag är mörkt, är i morgon ljus; i det eviga Nuet speglar Gud ständigt sitt anlete.

ETT ÅTERFALL.

Hon stod och såg ut öfver vägen, den väg, hon, människan, trampat under otaliga år och dagar.

Dessa år voro lif, och det ena hade följt på den andra som åren vandra, som dagar gå, som verkan följer orsak.

Hon, människan, såg ut öfver det brusande lifvet, som är världen, och hon log sällsamt.

Det flammade rödt, det flammade grönt och guld öfver detta världens lif. Det ljud toner därifrån och däröfver. Mäktigt brusade dessa tonvägor, blandande sig med färgerna, och, eftersom toner och färger i grunden äro etl, bildade detta skenbara virrvarr en viss harmoni och ordning.

Och ut från detta böljande världshaf kom fram till den tyst leende människan, som vandrat bort från allt detta, en varelse, bildad af det glimrande stoft, som världslifvet skapat, och räckte bjudande fram ännu en bägare,

däri en dryck, röd som blod, skummade och stänkte fradga på den ifriga hand, som bjöd den. Och det lyste i den glänsande gestaltens ögon, och det slog fram en doft som af lust, af vända och berusning tillika, från dess fagra kropp. Gestalten var världslifvet själf personifieradt. Och människorna nämna den — Lif.

Men den tysta människan, som vandrat ut i ensamheten långt bort från skenets rike, afböjde stilla och leende den skummande gåfvan, och ögonen sade: »Jag har druckit nog af lifvets dryck. Jag är öfvermått. Gå!»

Den skimrande gestalten förvandlar sig nu med ens i en bild, därur det liksom brusar af mäktigare toner och däri färgerna glänsa helvetiskt granna. Det vinkar, det lockar, det sätter nerver i dallring, det sjuder i hvarje åder.

»Räck mig då din bägare, förtrollerska, du, Guds fiende, men ock hans tjänarinna. Jag vill då litet läppja på din dryck, ehuru jag vet, att det är dödssynd. Gå sedan, för alltid, ty jag har lefvat ditt lif nog! — Och människan tager med sällsam blick bägaren, den bägare, hon oräkneliga gånger tömt, tager den och dricker den röda drycken.

Med ens är hon inne i det brusande jordelifvet. Det lif, som nyss syntes så långt aflägsset, är nu omkring, öfver och under henne, och intet afstånd finnes mer mellan den tysta människan och världen. Hon ler med dryckens skum på läpparna, och hon skrattar vildt, högt, och famnar färg, form och ton i yrande berusning.

Men det varar blott ett ögonblick. Snart är hon åter den tysta lugna, som med ve-

modsfullt blick ser ut öfver världens lif. Afvärjande, nästan med afsky och fasa, vinkar hon bort den glänsande gestalten, det personifierade världslifvet, då denna åter vill nalkas, -- vänder sig sedan om och stirrar ut i det stora Mörkret, ut i Tystnaden. Så står hon, människan, länge. — — —

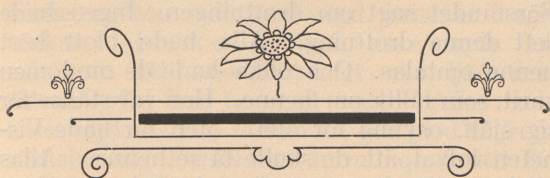
Ifrån detta Något, ifrån detta Intet kommer då helt tyst det Namnlösa, det, som ej har form, färg eller ton och hvars väsen är — Tystnad. Inför det blekna alla världslifvets ljus. De bli suckande skuggor, som domna bort till intet. Men hade detta Namnlösa ett namn, hette det förvisso Lifvet.

Den tysta människan sluter fridfullt ögonen, lägger händerna i kors öfver bröstet och höjer i ousäglich sällhet hufvudet.

Då tonar genom tystnaden Tystnadens röst:

»Jag.»

DROTTNING SANNING.

Det var en lysande samling i det kungliga slottet. Där gick stolt och drottninglik det höga Förståndet i all sin värdighet kring bland de församlade. Alla lydde med bäfvan hennes minsta vink. Den bleka Känslan satt mild och stilla på sin ensamma plats och såg med dufvoblickar omkring sig. Klokheten hade hofmarskalkssysslan. Och den sköne och ridderlige Fantasién höll humöret uppe, lifvade en hvar med sitt vackra leende och tjusade med sina härliga blickar, däri solglöd och stjärneglans och måneljus liksom lyste och strålade. — Men hvad väntade nu denna församling?

Ack, alla talade om Sanningen, sin mäktiga drottning. På henne väntade man.

Då anmälde med ljudelig stämma Visheten, en gammal gråhåring, Hennes Majestäts ankomst. — —

Man hade ej väntat det. Så olikt var det mot hvad Fantasién förespeglat, mot hvad

Förståndet sagt om drottningen. Ingen hade sett denna drottning. Alla hade blott hört henne omtalas. Och olika hade de omdömen varit, som fällts om henne. Hon var städse för sig själf, osynlig för alla. Men nu hade Visheten lofvat, att de skulle få se henne. Allas blickar voro fästa på den inträdande, som Visheten nu gick att välkomna.

Det var ju ett barn! Ett underskönt väsen, blickande framför sig med djupa stjärnelika ögon. Hon gick fram till trontrappan, steg sakta uppför denna och satte sig tyst på den för henne utsedda platsen. Enkel, allt igenom enkel, i hvit tunika satt hon där nu i underbart majestätiskt lugn och såg ut öfver alla. Och så talade hon. Det var allvarliga ord, höghetens ord, som klingade ut i salen. Stilla som klocktoner i sommarkväll förklingade de, och som gripna af sällsam förtrollning lyssnade man. — — —

När den hvitklädda talat, reste hon sig värdigt och stilla, och tyst och lugnt som hon kommit gick hon åter, blickande än en gång outgrundligt med stjärneögonen utöfver de församlade.

Men Visheten stod försänkt i tankar vid tronen. Det var så tyst. Långe varade dock ej denna tystnad. Förståndet bröt den. »Man har bedragit oss. Detta var icke Sanningen, vår drottning. Låtom oss ännu tåligt vänta och bida.» (Ack, Messias skall ju komma med prakt lik en konung, som han är!) Så var det ju. Förståndet hade rätt. Där stod hon värdig och bjudande och blickade vädjande omkring sig. Tänk, att blifva så bedragen! Sträng och hög gick hon fram till

Visheten, som allt jämt stod försänkt i egna tankar. »Du har bedragit oss», sade hon och som ett tusenstämmigt eko ljöd det i salen: »Du har bedragit oss!» Allas anlethen røjde sviken förväntan och med tillfredsställelse såg Förståndet huru hon brutit förtrollningen, hon, endast hon. Till och med den milda Känslan steg fram och sade: »Vi äro bedragna. Jag frös då detta barn med isögonen såg på mig». Och hon ryste. »Icke hade jag föreställt mig min drottning sådan», sade Fantasien tankfullt. »Denna var mig för enkel» Och Klokheten, som alltid följde det för tillfället bestämmande såg med dumma ögon argt på Visheten. »Du har bedragit oss», brummade hon. Visheten log sarkastiskt. »I ären många gånger bedragna», sade han. »Helt visst, stolta Förstånd, ser du ej Sanningen, då du själf älskar vara drottning. Milda Känsla, hur förorättades ej ditt veka väsen, då evigheten ur stjärneögon kylde ditt varma jordhjärta. Församling, än är du ej beredd att möta Allvaret! Tjusad af Fantasien förstår du ej det enkla hvita, du som älskar färgerna, gnistrande glödande.» Och Visheten bugade sig och uttryckte sitt smärftfulla beklagande öfver att denna församling blifvit så bedragen. »Men när», frågade någon, »skall du låta se, att vi icke blifvit bedragna?» Visheten bugade sig ånyo. »Med förlof, sire», sade han, »*denna* församling skall städse blifva bedragen. »Huru», ropade man, »skola vi aldrig få se vår drottning?» »Aldrig», var det lugna svaret, »aldrig, såvida I icke blifven sanna tjänare och slutet upp med att själfva vara herrar. Då,

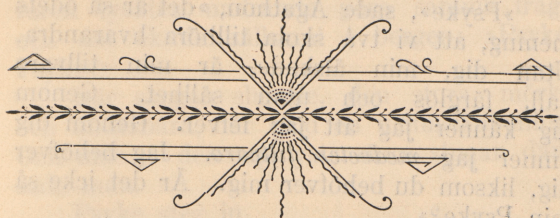
men icke förr, skolen I erkänna och älska och lyda eder drottning, och hon skall i sanning värda eder härskarinna.»

Det gick ett mummel genom salen af undertryckt vrede och man hotade att kasta ut Visheten, men denne sade mildt: »ännu är min plats icke här. Förlåt, min närvaro störde eder! Farväl!» — »Vänta litet», ropade Nyfikenheten, »hvar går du?» Aldringen vände sig till denna dam, som också bar det litet mera värdigt klingande namnet Vetgirighet och sade: »Till den du söker, men aldrig finner, just emedan du vill veta allt och aldrig kan lära dig att din drottning allena besitter tronen.» »Få vi icke följa dig, store skälm?» »Det viljen och kommen I icke att få, I, som tagit eder drottningens tron i besittning, trolöse tjänare. Men därför skolen I ock ständigt få erfara straffet — det, att ständigt, ständigt blifva bedragne!»

Men Förståndet och de andra hade för länge sedan upphört att lyssna till skälmen. Det var visst åter en hofnarr som uppvaktat dem, och de glömde snart hela händelsen.

I sitt eget tysta gemak satt drottningen. Hon satt som den sofvande prinsessan Törnerosa och väntade på den stund då Kärleken skulle uppväcka henne till sann härskaremakt. Visst skulle den stunden komma då ordning, harmoni och lugn åter skulle föra spiran i hennes nu af oro och förväntan, kif och split förstörda rike.

Detta visste Visheten bäst, Visheten, som människorna förkastat.

AGATHON OCH PSYKE.

Borta, långt borta från människoboningar bodde Agathon och Psyke. Vilda, otillgängliga trakter och oerhörda bärgmassor skilde deras värld från människornas värld. Intet ljud från den äflande mänskligheten nådde dem, intet buller från flärdens och orons rike.

Späd, liten och fin vandrade den guldlockiga Psyke vid Agathons sida. Friden härskade i deras boning och kärleken sjöng tystnadens ljufva, innerliga sång.

»Hafva vi någonsin varit skilda från hvarandra?» frågade Psyke en dag sin allvarlige make. — Mig tyckes det, som om vi i evighet tillhört hvarandra», tillade hon sakta och tankfullt Agathon såg ömt ned på Psyke och det låg ett gåtfullt uttryck öfver hans högtidliga anlete. Men han sade intet.

»O, Agathon, skola vi väl nån'sin skiljas?» hviskade spörjande åter Psyke, och hon darade därvid och smög sig tätt intill maken.

»Psyke», sade Agathon, »det är så ödets mening, att vi två skola tillhöra hvarandra. Utan dig, min älskade, är min tillvaro kall, färglös och utan sällhet. Genom dig känner jag att jag lefver. Genom dig vinner jag *medveten tillvaro*. Jag behöfver dig, liksom du behöfver mig. Är det icke så min Psyke?»

»Jag kunde ej lefva utan dig, mitt lif», hviskade Psyke. Smekamt berörde Agathon det fina guldlockiga hufvud, som hvilade mot hans bröst. »Din röst, Agathon», sade Psyke sakta och innerligt, »vaggar mig in i en stor härlighet.» Plötsligt slog hon båda sina armar om Agathons hals och under det hon med djupa tårskymda ögon blickade in i hans, utropade hon lidelsefullt: »Du är mitt lif, Agathon, utan dig vore jag ett intet. Jag ser med dina ögon, hör med dina öron, hela mitt väsende är försänkt i dig och lefver i dig.» »Och därför, älskade Psyke», sade Agathon med djup allvarlig stämma, »därför, genom din kärlek kan jag känna och njuta salighet af min tillvaro. Du lif af mitt lif, du är mina ögons ljus!»

Tystnaden, som är salighetens språk, ljöd i kvällens frid, intet förnams utom dess harmoniska röst. — — —

Hvad var det, som kom den späda Psyke att vandra öfver bärigen och förirra sig i skogar, mörka som natten?

Skogens foglar qvittrade: »Psyke, Psyke, du är utan man! Psyke! Psyke!» Hela na-

turen tycktes undrande göra samma fråga och det ekade sällsamt i bergen: »Psyke, Psyke!»

Där skogen slutade, den stora, mörka och underbara, där stod en människoboning. Och inne i den upplysta stora stugan dansade man.

Psyke steg in.

Det var märkvärdigt så förändrad hon blifvit. Hvar var den ljufva, innerliga blicken? Hvar var det fina, goda leendet på den förr så barnsligt rena munnen? Lågande blickade nu ögonen omkring. Munnen log trolskt och förföriskt. Hon var visserligen skön, men hennes skönhet var en baccantinnas. »Psyke, Psyke, du har gått ifrån din Agathon.»

Man frågade inne i stugan: »Hvarifrån kommer du, fagra barn?» — »Jag kommer från ett okänt land och har gått öfver de höga bergen», svarade Psyke. »Jag kunde komma däröfver, ty jag har osynliga vingar som hjälpte mig». Och hon log. — »Vill du dansa?» frågade man. Psyke log ånyo och hennes leende verkade som en förtrollning. Det var som om musiken fått nytt lif, som om de vingar den okända talat om, vuxit på enhvar i en hast, ty så lifligt tråddes dansen, sedan Psyke kommit in. Ett nytt okänt lif lefde nu i alla och glädjen stod högt i tak. Hon själf var den vildaste af dem alla. Hennes kinder glödde. Hennes ögon riktigt gnistrade, och munnen log röd, förtrollande och mjuk. Dansen slutade ej förr än Psyke tröttnat att dansa.

Så hade nu Psyke gått öfver de höga bergen, gått ifrån sin Agathon till orons rike

Där lefde hon som baccantinna. Hon hade förändrat sitt väsen i denna det jägtande, bullrande lifvets värld. Detta rike hade omskapat henne. Dock, i det hela hade hon förblifvit sig själf. Psykes natur var nämligen hängifvenhet och hon hade blifvit sin natur trogen. Hon hängaf sig nu åt dårskapen, liksom hon förr varit Agathon hängifven. Hon var sådan, att hon icke kunde lefva sig själf, just emedan hon var en kraft och icke ett väsen i och för sig. Hängifvenhet, det var Psyke!

Så förflöt en lång tid — tills en dag Psyke hörde en bekant stämman ropas hennes namn. Hon lyssnade. Något sällsamt inom henne lockade tårar i hennes ögon. »Hvad går åt dig, Psyke?» ropade man och ville rycka henne från hennes vemodiga stämning åter till de sinnliga nöjenas brusande hvirvel. »Kom, kom, Psyke, du vår drottning, du som eldar vårt sinne och lifvar oss! Kom och tjusa! Kom, låt oss känna att vi lefva! Hvad går åt dig, vår härskarinna!» — Och de ville, dessa stoftets mörka barn, med ångest rycka den tysta Psyke med sig. -- »Gån bort!» ropade Psyke vildt och i hjärtångest, »viken ifrån mig, demoner! Jag vill bort!» Hon hade i ett nu kommit ihåg en stilla, fridfull värld och sin älskade Agathon. Den forna kärleken vaknade. Den hade slumrat blott. Psyke ilade ångerfull genom orons rike mot bärigen som skilde henne från hennes forna kärlekshem. -- Stigens stenar sårade hennes späda fötter. Rågnen och stormen piskade henne i ansigtet och hon frös bland de kalla bärigen och darrade inför de djupa klyftorna. Så småningom växte

åter vingen, som förhjälppte henne öfver alla hinder och hon nådde åter hemmet, ty — kärleken hade drifvit henne dit.

Så stod hon åter inför sin herre och man, och hon blickade ned, ty hon vågade ej möta hans ögon. Med korslagda armar stod hon där, helt tyst, och vågade icke ens tala, ty hon ansåg sig ej värd att höja sin röst.

Men Agathon tog henne mildt i sina armar. »Så kom du då ändtligen åter, Psyke, jag visste ju det, vi två tillhöra ju hvarandra», sade han sakta. Då grät Psyke. — »Gå ifrån mig Agathon», snyftade hon, knappt vetande hvad hon sade, »jag är icke värd din kärlek. Jag kan icke ens bedja dig förlåta mig.» — »Då du kom, var du i och med detsamma förlåten», sade Agathon allvarsamt. »Och vet, Psyke, att det är jag som trängtar efter dig. Du ber mig, dåraktiga, för dina synders skull förakta och förskjuta dig. Du säger det därför att du älskar mig. Ack, vet du icke ännu, att jag ej är till för din skull, utan du är till för min skull. Därför skapades du, Psyke, att jag skulle känna sällheten af mitt eget lif. Hör mig! Utan dig lefver jag ett omedvetet lif. Du är det medel som sätter mig i stånd att i sanning lefva och känna. Älskade Psyke, du vet heller icke, att det ytterst var för vår kärlekslycka som du blef dragen till dårskapens land, ty, genom erfarenheten blef din kärlek dubbelt större. Dock, älskade, skulle du motsatt dig mitt kallande rop, så skulle du omsider en gång utplånats och förgåtts i världsstormarnas hvirfvel. Du eger intet lif i dig själf. Ditt lif är i mig, som är Lifvet, Väsendet.

Delen är icke väsendet. Du är den egen-
domliga kraften i mig, Psyke, som gör att
jag ser att jag är till.»

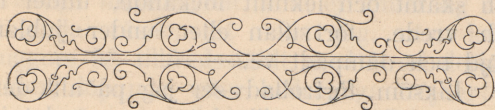
Psyke var så tyst. Förskrämd hade hon
smugit intill Agathon och gömt sitt hufvud
vid hans trofasta bröst, och hon hörde hans
hjärta slå — för henne. Så lyfte hon, efter
en lång stund af frid och lycka, upp sitt huf-
vud och med den nu åter innerligt ljufva
blicken, som Agathons närvaro skänkte henne,
såg hon länge på sin make. »Ett lif utan
dig är döden», sade hon långsamt och hög-
tidligt. — »Ja», sade Agathon, »men Lifvet
allena lefver och döden finnes icke. Ve den,
som tror sig ega ett eget lif, ty Lifvet är
allena.

Han tryckte Psyke tätt intill sig. »Säg
mig», hviskade han, »älskar du mig?» — »Jag
har ju sagt det», blef svaret, »ett lif utan
dig är döden. Jag var död; nu, genom dig
lefver jag, ty du är min älskade; i dårska-
pens land var min kärlek död. Där kunde
jag icke älska. Där känner man icke kärlek.
Där älskar man sig själf, och hvad som där
benämnes kärlek, är blott egoism.»

Öfver Psykes anlete låg ett uttryck af
frid. Hennes armar hade smugit sig om Aga-
thons hals och hennes ögon voro slutna. Så
voro då Agathon och Psyke åter ett, och salig-
heten, Nirvana, hade åter inträdt, Nirvana,
som är medvetet, sannt lif.

↑

HAFVET.

Solbelyst ligger framför mig det vida hafvet, där jag sitter på stranden och lyss till vågornas symfoni. — Hvilken rikedom af toner! Jag hör glada, lätta, drillande små toner och dofva ljud, som påminna om ett förtvifladt hjärtas djupa suckar sällsamt ljuda samman med korta skarpa skri och ömt ljudande, smekande, varma och mjuka hviskningar.

O, det är mänsklighetens röst jag hör ljuda! Det är hela detta kaos af oräkneliga hjärtans suckar, suckar af glädje och smärta, af njutning och ve, fröjd och kval — ja, alla de olika röster som höjas af myriader lefvande, skälfvande varelser. — —

Och jag ser solglittret leka på detta fradgande skum, som hvarje ögonblick ändrar form, ser dessa skimrande vattenbubblor skifta färg, närma sig hvarandra... förenas... och slutligen brista, kastade mot hällen i yrande skum.

Våg efter våg leker så sin sällsamma lek, evigt enahanda och dock så olika, under skratt

och skämt och lekfullt lockande, under hån och vrede, förtviflan eller under jublande fröjd och dämpadt ve.

Liksom förtrollad ser jag på allt detta. Det förefaller mig till slut som om det icke vore hafvets vågor, det är något annat jag ser, det är det skälfvande verkliga människolifvet.

Jag ser och jag lyssnar än med fasa, än med smärta, än med ett stilla vemodigt leende.

Och alltjämt sorla och brusa dessa sjudande bubblor, detta yrande skum, dessa sprittande droppar — alltjämt, med en underklang af doft tonande.

Solglittret belyser dessa tjusande, svinnande vackra bilder, som likna sköna kvinnokroppar, hvilka bilda ringar, kyssa hvarann och upplösas. Det lyser på glänsande vattenpärlor, hvilka jaga hvarann och dyka ned, lekfullt skrattande, och detta leende himlasken bildar glänsande band på mäktiga vågors ryggar, hvilka liksom jättar kraftfullt famna det sköna.

Vågorna berätta så medelbart mänsklighetens saga och jag lyss, som man lyssnar i drömmen.

Men under dessa vågors oro ligger hafvet i lugn, majestätisk ro. Tystnad är dess röst och frid dess natur och väsen.

I oroliga vågor, läggen eder till ro, bubblor, skimren ej mer på hafvets yta, gå'n till edert väsens grund, där råder lugnet!

Hvi jagen i hvarann och förtviflan under den vilda jakten; hvi söka att ytligt förenas, då hafvet ju är eder gemensamma grund. Tystnen stämmor, sluten upp med eder oroliga symfoni, harmoniens röst talar i djupet! Ack,

däraktiga mänsklighet, som ej finner sig vara ett enda väsen, ett enda jag, utan lefver skuggors lif, tillfredsstäldt med hvad detta lif bjuder, löpande efter bedrägliga fröjder! — Arma människobubbla, som ej känner ditt eget inneboende värde! Dina lidanden äro okunnighetens frukter, ty vore du vis, vore du allt och behöfde intet begära. Du såge då dig själf i en broders öga och du skulle känna lifvet, som är kärleken, jubla in i dig.

Ja, så vore det, om du blott hade kraft att med vaket öga se och förmåga att i sanning lära känna dig själf.

Vågorna sorla alltjämt under det mörkret breder sig ut öfver naturen. De ljuda gäckande i mina öron och jag tycker mig höra röster af hån. Som ledda af en okänd makt gå mina tankar in i en okänd framtid. Jag ser en vaken mänsklighet sträcka händerna mot alla de myriader mänskligheter på ilande världsklot i den oändliga rymden. Jag hör denna mänsklighets röst ljuda af kärlek och ser tonerna som ljusfloder förbinda den med dessa systervärldar, som ej mera äro blott stjärnor.

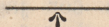
Som i en syn ser jag klart huru strålande ljusfloder omhvärfva den förr så mörka jorden, ser dessa ljusfloder flöda från oräkneliga strålande världar och hör en röst, som är sfärerernas harmoniska stämma, ljuda: »Hell, att du vaknat, syster, du mörka jord!» Och jag ler åt den morgnande jordens ande, som undrande ser sig omkring i oändlighetens klara ängd, ler i salig glädje då den jublande förenar sig i tonerna med den himmelska skaran.

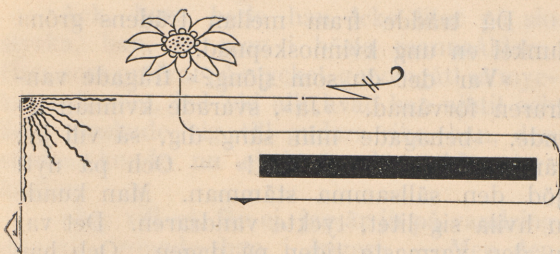
Den är då ej mera skild från andra mänskligheter, jordens mänsklighet; den lilla mörka jorden är vorden ett med strålände solar och genom hela det ofattligt stora, oändliga universum hör jordens ande en enda röst tona, dess egen röst, det enda Jagets röst.

Tiden sjunker in i evigheten och är ej mer. På den »yttersta dagen» skall allt förklaradt varda. »Det är nu dag och klarhet, men världen har kallat detta natt. Så växla mina dagar och nätter». — Så hör jag det eviga nuet tala. Allt försvinner så ur min syn. Det blir tyst, mörkt och dock så strålände ljust.

— — —
Jag stryker handen öfver pannan och vaknar som ur en dröm. Natten har kommit, den stilla natten, medan jag satt försjunken i tankar.

Hafvet framför mig har blifvit nästan lugnt. Vågornas musik har tystnat och en ljufilig frid hvilar öfver hela den vida, dunkla ytan, där stjärnorna nu spegla sig. De blinka och blixtra där nere i djupet och däruppe.

TILL GUDARNES RIKE.

Han hade börjat vandringen uppför bärget. Däruppe, långt i blånande höjd, var gudarnes rike. Dit ville han, dit upp, där det lyste så lockande, så skinande och skimrande klart.

Där bodde friheten, där bodde sällheten, gudars sällhet. Lång, o så lång, var vägen ditupp, men modigt grep mannen vandringsstafven. Så vandrade han, med blicken mot höjden, mot målet. Stenar sårade hans fot, solen brände hans lemmar, men vandraren aktade intet därpå, ty — han tänkte på ljusets rike.

Så kom aftonen och med den skuggorna. Trött somnade han in, med anletet vänt mot höjden.

Efter nattens ljufva slummer, efter sällsamma drömmar om redan vunnen lycka, började han åter, då solen sände sina första lifgifvande strålar öfver naturen, sin mödosamma vandring.

Det led mot middagen, då plötsligt tonerna af en sällsam, smekande melodi nådde hans öra. Han lyssnade och stannade.

Då trädde fram mellan trädens gröna dunkel en ung kvinnoskepnad.

»Var det du som sjöng?» frågade vandraren förvånad. »Ja», svarade kvinnan leende, »behagade min sång dig, så vill jag gärna sjunga ännu litet!» — Och på nytt ljöd den sällsamma stämman. Man kunde ju hvila sig litet, tyckte vandraren. Det var ju den varmaste tiden på dagen. Och han satte sig ned. Hvad var det, som verkade så förtrollande i den sång som kvinnan sjöng? Tonerna vaggade honom in i ljufva drömmar, drömmar om rosor och — — — Han glömde för ett ögonblick, för tonernas tjusande makt, målet för sin färd, glömde bort sitt fasta beslut — glömde och lyssnade blott.

Då tystnade sången. Vandraren strök sig med handen öfver pannan. — »O Gud», hviskade han, »jag har ju förspilt min dyrbara tid. Jag har vikit från min föresats». — Skyndsamt ville han gå framåt, men något kvarhöll honom, något band honom. Med förvåning varseblef han då, att han var fjättrad af band af idel rosor, glödande, dunkla rosor, rosor, hvita eller med skiftande rodnad. — Fljckan, som sjöng, lät höra ett silfverklingande skratt. — »Små amoriner bundo de band, som hålla dig kvar uti kärlekens land», sjöng hon sedan sakta och mildt.

Mannen ryckte på blomsterkadjorna. Han hade numera icke tid till dylika lekar, sade han allvarligt. Fåfängt! Visst var mannen stark, men underbart mycket mera starka voro de yppiga rosenbanden, som höllo honom fången. — »Låt mig gå, ack, låt mig gå!» utstötte han blek och förvirrad.

Ack, huru hade han icke litat på sin styrka, han, en man i bästa mannaåldern. Han, som pröfvat på mycket, genomgått så mycket och som, led vid allt hvad han njutit och lidit, önskade sig till gudars rike, han, den starke, kunde nu ej bryta dessa blomsterkädjor.

»Jag vill ej, får ej, jag är ju på vandring ditupp», ropade han i ångest. — Men den fagra kvinnan log. »Du trodde dig stark nog att trotsa allt, icke sant?» gäckades hon. »Du trodde dig måhända redan vara en af dem däruppe?»

Det klingade ett silfverklart skratt, som många gånger upprepades af ekot.

O, dessa fjättrande rosor, huru deras doft bedöfvade, förbryllade! Ljufva, smekande, smögo de sig tätare och tätare om vandraren. Förtviflad blickade han upp mot gudarnes höjd. Det hade lägrat sig mörka dimmor omkring bärget. Ljuset från frihetens härliga rike syntes icke mera. Natt lägrade sig, där förr ljuset glädde hans öga. »Har då äfven himmelen öfvergifvit mig», klagade han. Han visste, han förstod icke att så skett, emedan han glömt bedja, bedja i anda och sanning. — Den fagra kvinnan begynte åter sin sällsamma sång. Drömmande sänkte sig tonerna i mannens själ. Det var som skulle dessa ljufva toner sammansmält med blomsterdoften, den berusande doften af glöddande rosor, dunkla rosor, rosor hvita med skiftande rodnad. — »Njut!» hviskade det omkring honom. »Glöm och dröm i kärlekens land, poesiens rike!» Utmattad sjönk vandraren ned. En domning bemäktigade sig

honom. Det var dock ljuft att drömma vackra drömmar. Glömskan bredde på nytt sin tätä rosenslöja öfver honom. Då nalkades honom förtrollerskan, den sällsamt fagra kvinnan. Hon omslöt honom med sina sköna armar och hennes ögon lyste och logo i vemodfull tränad. Då tycktes det mannen som om alla rosorna voro förkroppsligade i denna sköna varelse. Där logo ju de glödande rosorna på hennes läppar, de dunkla blickade fram ur hennes ögon och hennes lemmar voro ju de skära hvita blommorna. Med en suck mötte hans läppar hennes. — — Då ljöd det som ett dämpadt klagande skri, som en nästan ohörbar snyftning af något osynligt och det lät, som om något namnlöst sväfvade bort.

Dagen led mot sitt slut och natten föll på. Långsamt och matt reste sig vandraren upp. En oredig tanke dansade vildt i hans hjärna. Han kände sig som hade han fallit till jorden. Han hade fördröjt sig på vägen så länge. Sönnen tog dock ut sin rätt. Den trötte segnade ned med ansigtet vänt mot jorden. — — —

Nästa dag begynte mannen åter den afbrutna vandringen. Tunga voro de första stegen, blicken var skum och sinnet förvirradt och det dröjde länge innan hans öga kunde skönja det lysande hvita däruppe. »Hvadan är min blick så skum?» klagade han bittert. »Hvadan är jag så trött?» Och han förebrådde försynen, som hade gjort vägen till ljusets rike alltför svår och gifvit vandraren för litet styrka. Han erinrade sig icke, huru han föregående dag själf hade förspillt sina

krafter i dådlösa drömmar, fåvitska drömmar för en vandrare, hvilken ville hinna upp till gudarne, till verklighetens värld. Under fåfång suckan, under fåfång klagan öfver ödets domar förgick så denna dag.

Huru vis är icke naturens ordning, som gifver slummer åt den trötte och skänker nätter, hvilka stärka och rena samt förläna nya krafter.

Nattens drömmar voro dock mörka och tunga, liksom den dag vandraren hade användt så illa. Sådan dagen var, sådan blef natten.

Men den stärkte honom dock, denna hvila och den följande dagen* gick han med spänstigare steg uppåt. Dubbelt sporrade nu viljan hans krafter. — Och så sträfvade han dag efter dag upp emot höjden. Klarare och klarare syntes det blå där uppe i oändligheten, friskare och renare blef luften ju högre han kom uppåt. En gång blickade han ut öfver näjden under sig. Huru högt hade han icke kommit! Hvilka krafter hade han icke tillkämpat sig! En varnande stämma hviskade: »Betrakta icke dig själf och se icke ned! Blicka uppåt, ständigt uppåt!» — Men han kunde icke beröfva sig nöjet att njuta af det lof, den beundran som gafs honom af dem som voro långt därefter, ja af dem hvilka stodo honom än närmare och sågo till hvilken höjd han kommit. — När han så åter såg uppåt, bländade honom himlaljuset. Famlande, stapplande, gick han framåt, som en

---

* Med dag menas här ett lif, med natt hvilotillståndet mellan tvenne inkarnationer: Devakan.

Förf.

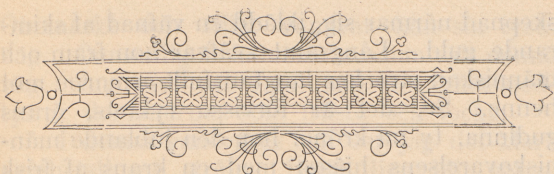
blind, med utsträckta händer. — »Arme, så går det, då man blickar nedåt, sedan ens öga redan vant sig vid ljuset!» sade den inre rösten. »Så går det den, som gjort sig själf, om blott för ett ögonblick, till en gud. Ve den, som vänder sin blick från himlaljuset! Den, som själf gör sig till en gud, når aldrig gudarnes boning».

Ångerfull och förödmjukad stapplade vandraren däruppe, där det rika ljuset från gudarnes rike omstrålade honom. Bländad såg han icke vägen. »Jag är ej värd att vandra i ljuset», snyftade han. »Ve mig, som icke förstod behålla den värdighet, det upphöjda fordrar.» »Den, som mycket vardt gifvet, af den skall ock mycket utkräft vardas.» — »Heliga kraft i höjden, dig allena vare pris, du som krafterna gifver!»

Slutligen kom den stund, den dag då vandraren i ousäglich sällhet såg sin tunga vandring slutad, fann lönen för sin sträfvan. Kärleken till Verkligheten, till Ljuset, gjorde honom värdig att inträda i frihetens rike, krönte honom till »en af gudarne». — —

Innerst är så enhvar, som är på vandring upp till gudarnes rike »en gud», som trängtar till sitt rätta hem. Det är hemlängtan som drager och lockar vandraren ditupp, och »frestelserna på vägen» äro de tjänare, som sporra viljan, som renar och höjer.

»I skolen vardas gudar.»

LIFVET OCH DÖDEN.

»Hvad du kallar död är icke döden, utan blott förvandling, o människa! Hvad du kallar lif är icke lifvet, och få äro de, som känna och förstå det sanna lifvet.»

»Upplys mig, helige Ande, att jag måtte förstå!

Honom, som beder i anda och sanning varda de gudomliga hemligheterna afslöjade. Skåda, hvad ser du?»

En människovarelse, skön och stark, ser jag sträfva fram på en väg, kantad af rosor. Men själfva vägen, där han gått fram, är täckt af grinande dödsallar och ännu varma lik. Denna varelses fot hvilar på människokroppar, och döende, bedja de förtrampade om förbarmande. Men förgäfves bedja de, ty oberörd går människan framåt. De, som äro honom i vägen, kastar han obarmhärtigt åt sidan. Somliga falla ned och krossas af hans fot.

En underskön kvinna går vid hans sida och räcker honom leende då och då en skummande dryck ur en gnistrande bägare. En

skepnad närmar sig, iklädd en väfnad af skimrande guld. Långsamt sväfvat hon fram och människan sträcker längtansfullt armarne mot henne. Se, det är förvisso ryktets, ärans gudinna, ty nu kröner hon den jublande människovarelsens hjässa med en krans af frisk lager! Denna människa tyckes större och större. Makt och prakt omskimra henne. Som en gud går hon där genom sin viljas makt. — Den leende kvinnan, den förkroppsligade skönheten vid hennes sida fyller alljämt sin bågare — räcker henne drycken, räcker henne sina läppar. — — —

Helige Ande, mitt hjärta gråter, ty något inom denna människa dör. Det är det ljusa i denna varelses inre, som jag ser försvinna och det minskas, ju mer det yttre börjar glänsa.»

»Sanningsträngande själ, det du ser är den själfviska människan, som kallar sig öfvermänniska, den som genom våld, genom att förtrampa andra, själf svingar sig upp öfver alla, öfverglänser alla, och som, för att vinna sitt mål, det egna 'själfvets' förhärlikande, förtrycker allt som hindrar henne att nå detta sitt mål. Ja, just därför att människan gör sig själf till en gud, försvinner det ljusa och klara i hennes hjärta. Evighetsljuset flyktar. — Hvad du sett är döden.»

»Jag förstår, o helige Ande, ty jag fattar demonernas makt, hvilka skapa detta yttre, och därigenom låta oss falskeligen tro att slafven kommit till härskaremakt.»

»Trängande själ, skåda dit bort, där mörkret skingras, hvad ser du där?»

»Jag ser en ensam pilgrim på öde stig.

Obemärkt och stilla vandrar han sin tysta väg. Oansenlig är han och han har valt denna väg. Jag ser, att han med stränghet nedtystar demonerna, som frästa och locka.

I denna vandrares själ ser jag det klara evighetsljuset stråla. Detta ljus blir större och större, det växer allt efter som mannen med viljans makt dödar det personliga jaget. Ja, jag ser huru hvarje det personligas rop nedtystas, ser huru det begränsade jagets rötter uppryckas så att säga. Detta sker under plågor, men hvarje förnyad strid ger nya krafter. — Det personliga jaget blir allt mindre, allt tystare, det krymper ihop till ett intet. Under denna sällsamma kamp växer och växer det inre ljuset. Detta ljus blir allt större, det fyller universum och jag ser i detta ljus den falska 'öfvermänniskan' i all sin prakt som en liten mörk fläck försvinna till intet.»

»Sanningstörstande själ, den ensliga pilgrimen är en vis. Han förstår att den sanna makten bor i människans inre. Han känner att hans högre, det sanna jaget, är förmer än till och med gudarne, och han vill helt känna och vara detta jag, det enda verkliga jaget, emedan det var före världens begynnelse och skall fortfara att vara äfven sedan universum svunnit. Det klara ljuset som du sett växa ända till oändlighet är det sanna medvetandet. Se, detta är »gudamänniskan», som vaknat till sig själf.

Längtande själ, detta, allenast detta, är — lifvet.»

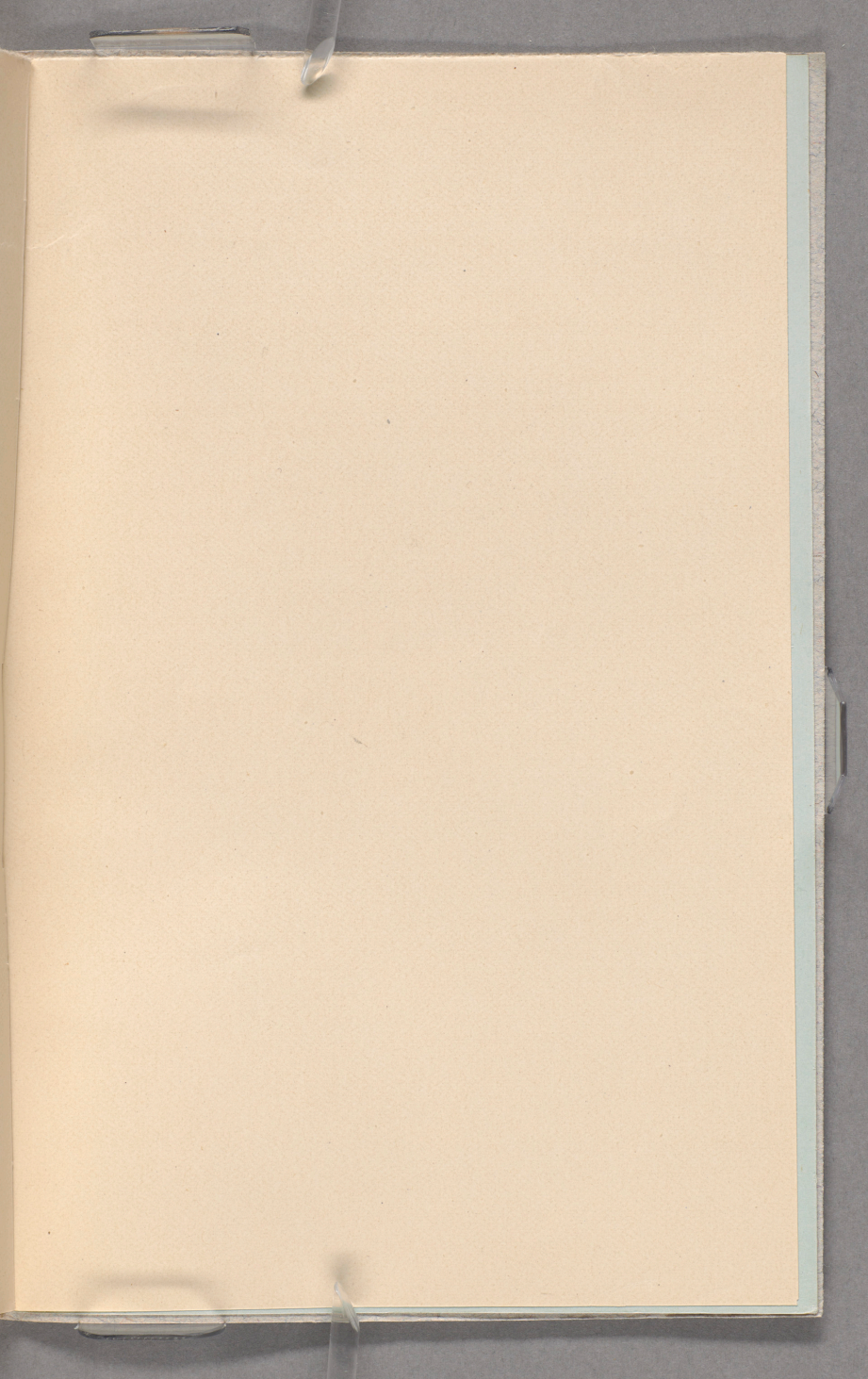
Ve den okunnige, som förhärliagar sken-jaget, detta bedrägliga »själf», öfver hvilket demonerna äro herrar, han dödar sitt sanna jag!

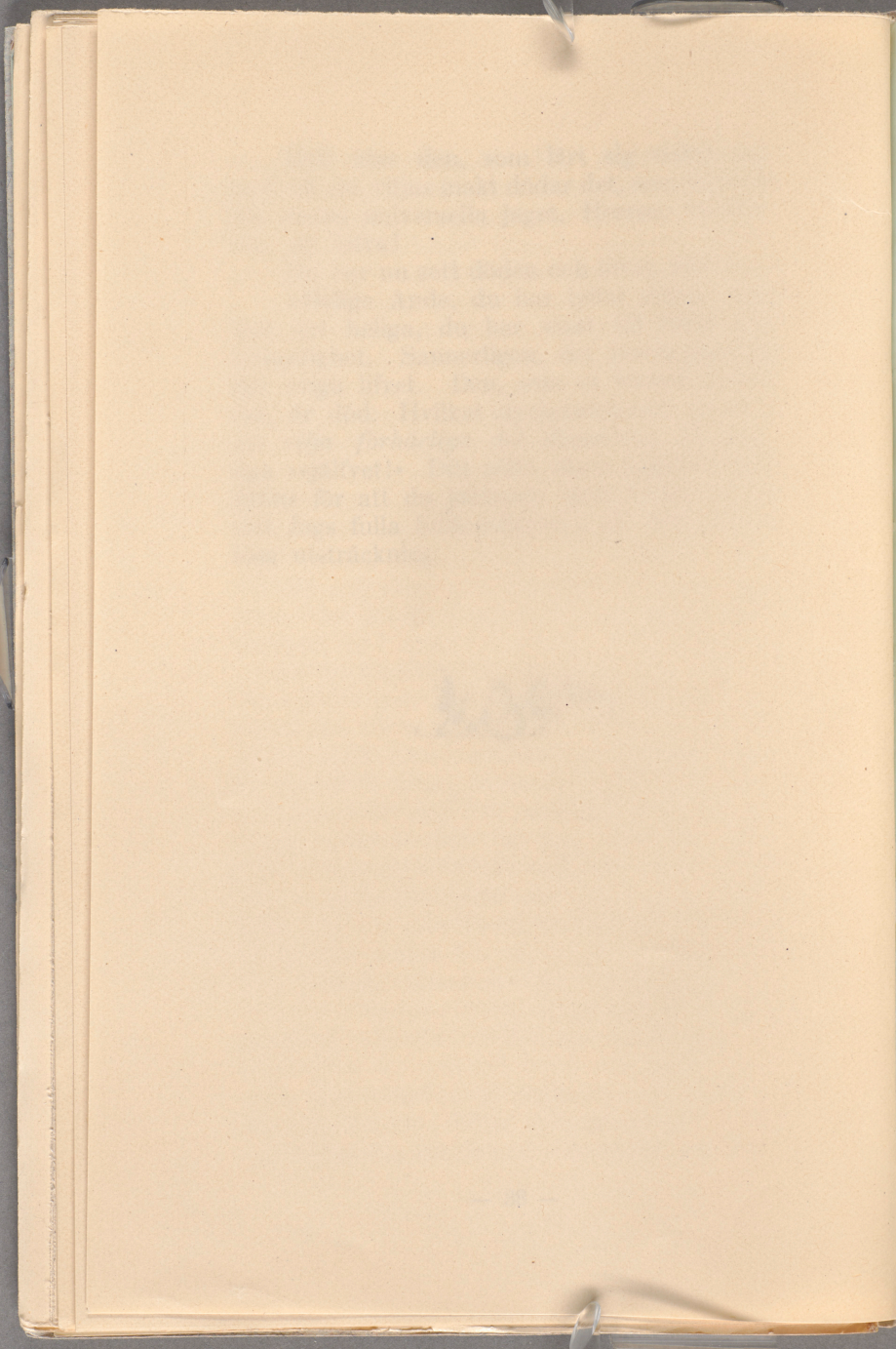
Hell åter den, som lärt sig vishet och med all sin viljas makt dödar det, som hindrar det sanna universella jaget, Herren, härskaren, att lefva!

Du har nu sett döden och lifvet, blif vis!»

»Helige Ande, du har lyftat slöjan, som doit det heliga, du har visat till frihet och lycksalighet. Sannerligen, det sanna jaget är det eviga lifvet. Den, som ej förmår känna det, är död. Hvilket olycksbringande misstag att *vilja förhärliga* det illusoriska, förgängliga »själfvet!» Ditt rätta väsen *behöfver blott fattas* för att du jublande skall kunna känna ditt Jags fulla fullkomlighet i all dess namnlösa utsträckning.

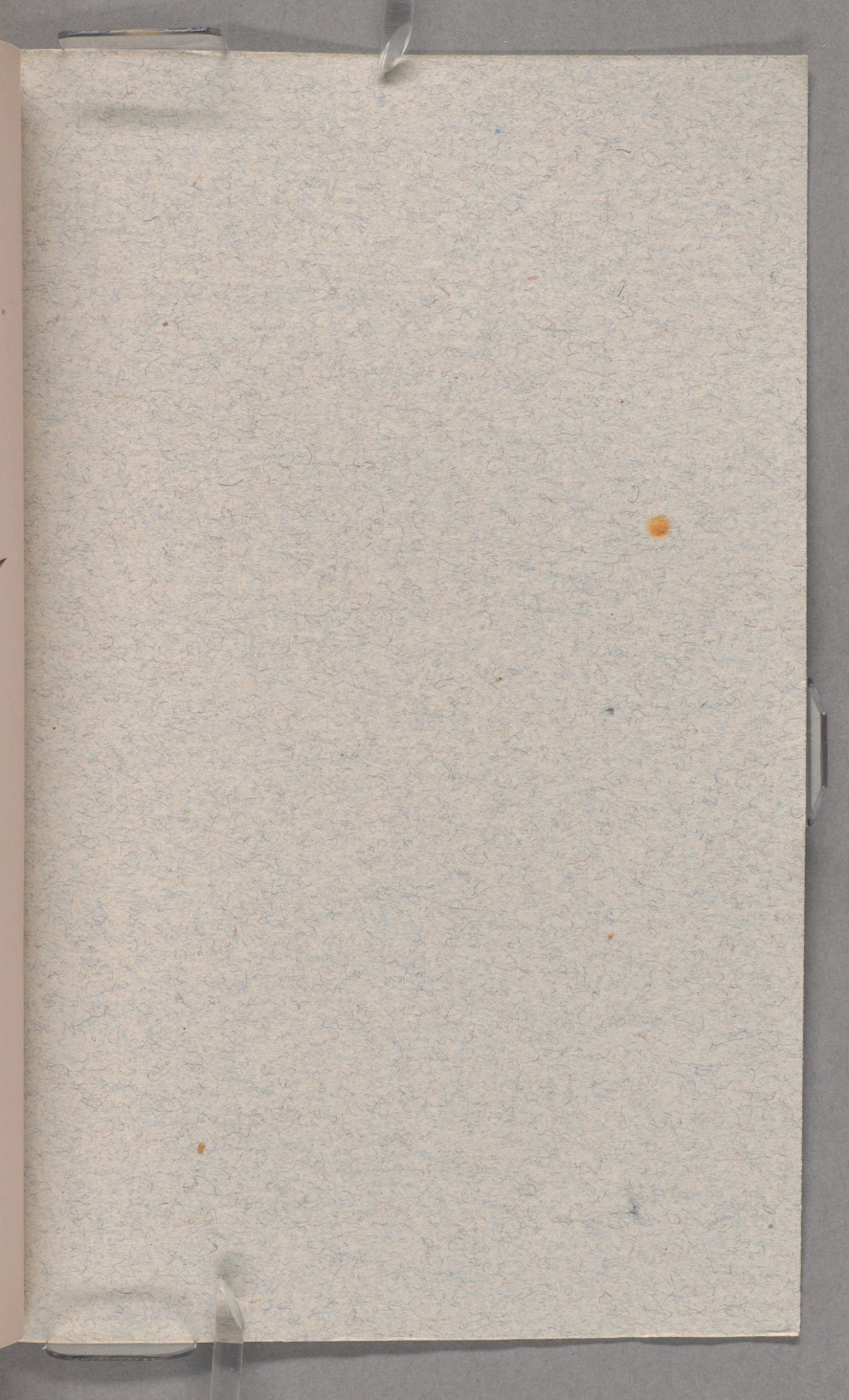

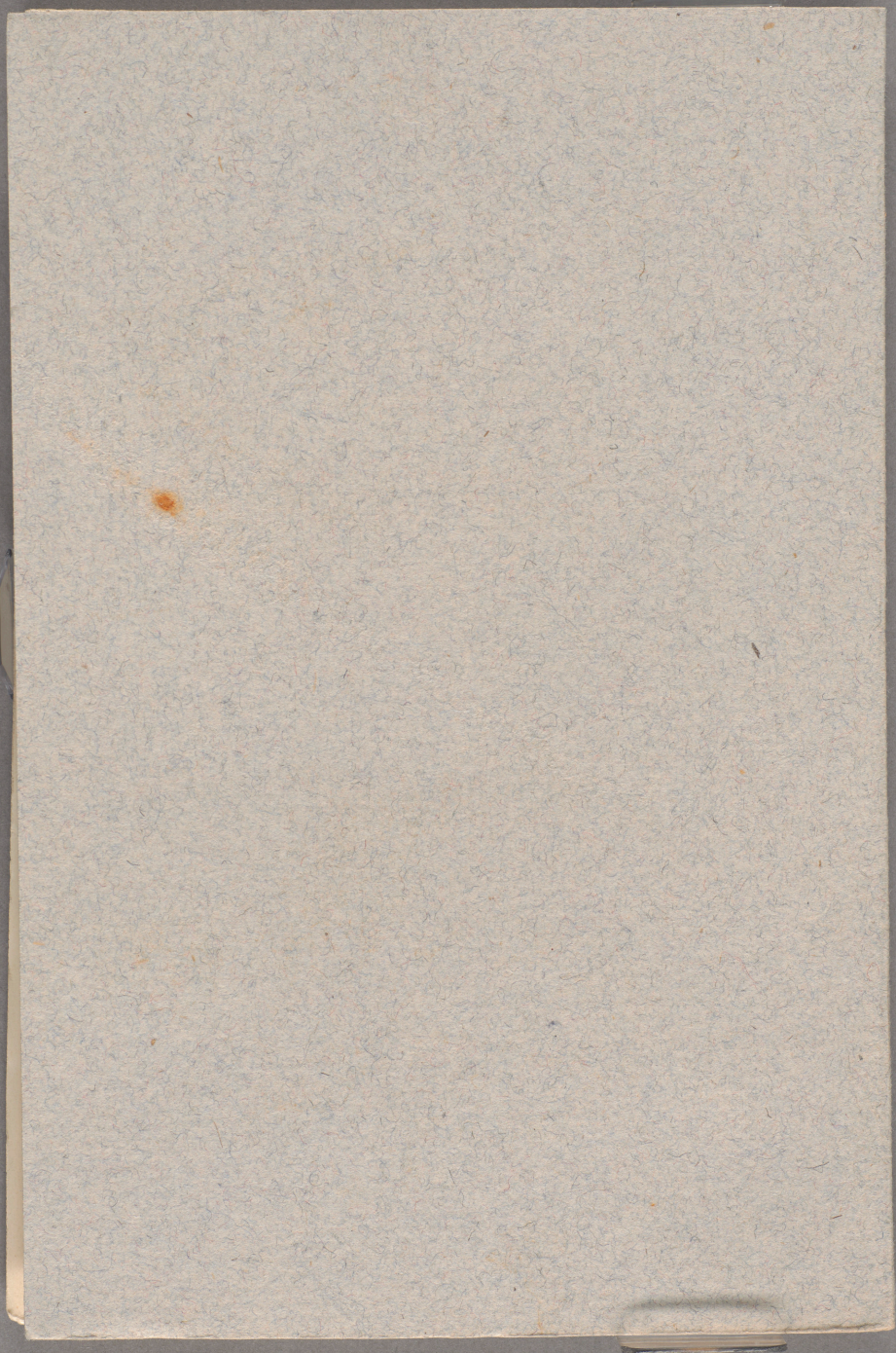

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

